

*teknisk Betydning.**) Forsikringsfond i forsikringsteknisk Betydning foreligger først, hvor Præmieberegningen retter sig efter de forskellige Risikomomenter: Invalidesandsynligheden, Dødelighedssandsynligheden, Alderen o. s. v., hvis altsaa de Penge, der gaar ind i Kassen, er beregnet nøjagtig efter Risikoen, der løbes. Først da kan der tales om Forsikringsfond i forsikringsteknisk Betydning. Men noget saadant er der slet ikke Tale om her, og det fremgaar heraf, at det i Virkeligheden slet ikke er nødvendigt at opkræve de 4 Kr. 80 Ø.***) Jeg er ganske enig i det, som blev udtalt af det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, at disse 4 Kr. 80 Ø. er ikke noget stort eller tyngende Beløb, men det er overflødigt at kræve det.***) Af de citerede Udtalelser fremgaar der ligeledes, at Rigsdagens forsikringskyndigste Medlem heller ikke kunde anse en Invalidpræmie som Lovens for en Forsikringspræmie, der forsikringsmæssigt set kunde betragtes som noget virkeligt Vederlag for Statens Risiko, ja, endog ansaa den for i den Retning lidet betydende, at han mente, den gjorde hverken fra eller til.

Det efter min Mening utvivlsomme Resultat af alt det anførte bliver derfor det, at Retten for de forsikrede ubemidlede Sygekassemedlemmer til at faa Invalidrente lige saa lidt som Retten til Aldersrente kan henføres under den private Ejendomsret, der nyder Beskyttelse af Grundlovens § 80, men derimod maa henregnes under den Ret til Hjælp af det offentlige, som Grundlovens § 82 omtaler, og over hvis Form og Omfang Lovgivningsmagten til enhver Tid maa være Herre. Efter det udviklede kan Invalidforsikringsloven nemlig ikke betragtes som en almindelig Forsikringslov i privatretlig Forstand, men lige saa vel som Loven om Aldersrente henhører den til det Kompleks af sociale Arbejdsforsikringslove, der i nyere Tid har udviklet sig paa Basis af det i vor Grundlovs § 82 udtalte Princip om Samfundets Pligt til at komme de ubemidlede til Hjælp. Dermed stemmer det ogsaa, at Invalidforsikringsloven ligesom Aldersrenteloven kun angaar ubemidlede herboende danske Statsborgere, hvem den danske Stat ogsaa ellers vilde have været forpligtet til at forsørge efter Grundlovens § 82, dersom de blev ude af Stand til at klare sig selv, jfr. ogsaa Motiverne til Invalidforsikringsloven, hvori det udtales, at det er „Forsorgen“ for Invælderne, der ønskes løst gennem Forsikring ved Bidrag fra de paagældende selv, og hvori Kommunerne træstes med, at „den Byrde, som herved paalægges Kommunerne, vil sikkert være mindre end den Byrde, som under de nuværende Forhold hviler paa Kommunerne i Form af Forsørgelsesudgifter til invalide Personer.“†) Den nære inderlige Sammenhæng mellem Invalidforsikringsloven og Aldersrenteloven fremlyser da ogsaa klarligt af selve Invalidforsikringslovens § 27, hvorefter, naar en Invalidrentenyder er fyldt 62 Aar, Invalidereudbetalingen vel ophører i Henhold til Forsikringen, men Udbetalingen af Invalidrenten dog stadig fortsættes med *uforandret aarligt Beløb* i Form af Aldersrente, skønt Aldersrenten ellers er meget mindre. Hele Forskellen for det offentlige — for Rentenyderen selv er der ingen Forskel — er kun den, at medens Invalidrenten før det 62de Aar for den allervæsentligste Del udredes af det offentlige med Bidrag fra Arbejdsgivernes Side, udredes den efter det 62de Aar alene af det offentlige. Og naar Invalideloven betegner sig som en Lov om Invalidforsikring, maa Ordet Forsikring derfor her være brugt i den ovenfor nævnte videre Betydning som Tilsikring af en bestemt Ret for Invaliderne i Lighed med den bestemte Ret, der senere ved Aldersrenteloven af 1922 blev tilsikret Aldersinvaliderne.

Og at denne juridiske Forstaaelse af Invalidforsikringsloven ogsaa stemmer med en naturlig ikke-juridisk Opfattelse af den, derfor skal jeg endnu en sidste Gang anføre nogle Udtalelser fra Rigsdagsforhandlingerne om Loven. Den oftere nævnte Ordfører for det radikale Parti, Direktør *Gamborg*, indledede nemlig sin Ordførelse med, at „det foreliggende Kompleks af Lovforslag“ — det drejede sig om Forslaget til Invalidforsikringslov, Forslag til Lov om Ændringer i Sygekasseloven og Forslag til Lov om Ændring i Fattigloven — hørte til „den Slags social Lovgivning, som enhver civiliseret Stat maa have, og som neppe nogen civiliseret Stat kan undgaa“. Han mente imidlertid, at „hele det Spørgsmaal, der foreligger her, burde behandles som en Enhed, som en Helhed“. Og han fortsatte: „Jeg savner altsaa først og fremmest *Forslaget om Aldersrente*, som er Slutstenen paa hele Bygningen . . . for det hører i Virkeligheden sammen med disse

*) Udhævelserne er foretagne her.

**) De 4 Kr. 80 Øre sættes i Loven en lille Smule op til normalt 5 Kr. 40 Øre aarligt.

***) Folketingets Forh. 1920—21, Sp. 2881 flg.

†) Rigsdagstidenden, Tillæg A. Sp. 2987.